

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐
คำแม่สอนแม่ว่าอะไรเราไม่ลืม

ก่อนจ้งหัน

ท่านทั้งหลายมาวัดให้ดูทุกสิ่งทุกอย่าง อย่าสักแต่ว่ามา มาทำบุญให้ท่านก็เป็นบุญเป็นกุศลอยู่แล้ว แต่ที่เราจะได้พิเศษมีสังเกตุสังกา ดูให้ดี การประพฤติกระทำของวัดนี้เป็นยังไง นับตั้งแต่พระเถรลงมาให้ดูไปเป็นคติตัวอย่าง การอยู่การกินใช้สอยนี้สำคัญมาก เมืองไทยเราลืมหืมตัวเพราะการอยู่การกินการใช้สอยต่างๆ ฟุ้งเฟ้อมากเกินไป ลืมตัว มันเป็นมาตั้งแต่นิสัยของปู่ย่าตายาย เพราะท่านเหล่านั้นพาดำเนินมาด้วยความสงบราบรื่นดีงาม สมบูรณ์พูนผลทุกอย่างในเรื่องการอยู่การกินใช้สอย ที่นี้หลานไทยเกิดขึ้นมาก็ไปเอาตัวอย่างของพ่อแม่ปู่ย่าตายาย แล้วก็แข่งหน้าไปเลยฟุ้งเฟ้อ ฟุ้งเฟ้อมากเมืองไทยเรา

ขอให้พี่น้องชาวไทยทั่วประเทศนี้หรืออยู่ที่ไหนก็ตาม ให้นำคติธรรมเหล่านี้ไปปฏิบัติต่อตนเอง คติธรรมนี้เป็นทางเดินของพระพุทธเจ้า เป็นการแสดงออกของพระพุทธเจ้าเรียบริ้วรอยดีงามสม่ำเสมอ แซ่มชื่นในตาในใจเมื่อได้เจอได้เห็นเข้า นี่เป็นกิริยาของพระพุทธเจ้าที่ออกมาในนามว่าพุทธศาสนา พุทธศาสนานี้ก็คือการกระจายความดีงามของธรรมที่ออกจากพระพุทธเจ้ามา ให้เอามาปฏิบัติ ตาหูจุมุกลิ้นกายใช้ให้เป็นประโยชน์ก็เป็น ใช้ให้เป็นโทษเผาเจ้าของทั้งเป็นก็ได้ เพราะฉะนั้นจึงให้ระมัดระวัง

เครื่องมือติดตัวของเราเป็นทั้งบุญทั้งคุณ เป็นทั้งเพชรฆาตสังหารเราก็คือตาเห็นอะไรๆ แล้ว ไม่ดีก็ชั่วละมันจะยึดเข้ามา ตาหูจุมุกลิ้นกายสัมผัสสัมพันธ์กับอะไร มันจะยึดเข้ามาๆ ส่วนมากมักจะมีแต่สิ่งที่ต่ำทราม สิ่งที่ดีงามพอจะเป็นคติเครื่องเตือนใจไม่ค่อยได้กัน ถ้าไปที่ไหนๆ มักจะไปเพื่อความฟุ้งเฟ้อ ที่จะไปเพื่อนำสิ่งต่างๆ ที่เข้ามาสัมผัสสัมพันธ์ในสายทางที่เราไป แล้วนำเข้ามาเป็นคตินี้ไม่ค่อยมี ฟุ้งเฟ้อๆ ไปเรื่อย อย่างนี้เรียกว่าหาหลักเกณฑ์ไม่ได้

พี่น้องทั้งหลายอย่าเข้าใจว่าความฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม สมบัติเงินทองข้าวของที่อยู่ที่อาศัยจะเป็นที่พึงทางใจได้นะ ไม่มี อันนี้อาศัยฟุ้งเฟ้อไปอย่างนั้นละ หลักใจไม่มี ไม่มี ความหมายคนเรา ไปนั่งอยู่กองเงินกองทองบนภูเขาเหมือนโยนกบตัวหนึ่งขึ้นไปอยู่บนภูเขา ไม่มีค่า คือจิตใจไม่มีสาระ จิตใจต้องมีหลักมีเกณฑ์เป็นเครื่องยึด ใจนี้หาเกาะตลอดเวลานะ ให้เกาะๆ ในสิ่งที่ดีงาม ถ้าปล่อยไปตามใจแล้ว เกาะแต่สิ่งที่เลวร้ายทั้งนั้นแหละ พวกมันจำให้ดี

ใครก้าวเข้ามาในวัด เห็นไหมหนังสือเราเขียนไว้เอง ทั้งจริงทั้งตลกอยู่ในนั้น เขียนไว้ข้างหน้า กูจะฟ้องท่านเปา มันมาเที่ยวแฟนฟ่าน คือมานี้มีแต่พวกแฟนฟ่าน ท่านเปาเลยจะตายสอนนะ เราไปอำเภอกูเขี้ยว เขาเขียนติดท้ายรถไว้ว่า กูจะฟ้องท่านเปาว่า จั้นนะ เราไปส่งของตามโรงพยาบาล พอเราเห็นนั่นนี่ยังบกพร่อง เราจะต้องไปเพิ่มเติม ใหม่ให้สมบูรณ์ พอเรากลับมาถึงวัดนี้แล้ว เราก็เอาต้นฉบับของเขาว่า กูจะฟ้องท่านเปา ฉบับของวัดก็ว่ามันมาเที่ยวแฟนฟ่านต่อไปนั่น ไปดูเอา มันแฟนฟ่านจริงๆ มาถื่อนั้น ถื่อนี้หาสาระไม่ได้ ผู้ปฏิบัติเพื่อเป็นสาระแก่ตนเอง เป็นที่อบอุ่นแก่ตัวเอง ตาหูจุมก่ล้น ภายต้องเป็นเครื่องมือที่จะทำประโยชน์ให้ตนเอง ไม่ใช่เป็นเครื่องมือทำลายสังหาร ตนเอง ให้พากันคิดกันอ่าน

อย่างวัดป่าบ้านตาดนี้ เราดูพระดูเณรกับดูอาหารการขบฉันนี้ สะดุดใจก็ก๊กๆ เลย คือให้ท่านปฏิบัติรักษาตัวท่านเอง มีมากมีน้อยความรู้จักประมาณคือธรรม เรามาปฏิบัติธรรมให้มีธรรมเหล่านี้ติดตัว ไม่ให้ฟุ้งเพื่อเห่อเหิมลุ่มเนื้อลุ่มตัวไปกับโลกามิส เครื่องล่อคนโง่ แต่จอมปราชญ์หลอกท่านไม่ได้ ได้พิจารณา เพราะการปฏิบัติธรรมนั้น ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่มาเป็นครูเป็นอาจารย์สอนเรา ล้วนแล้วตั้งแต่ผู้เขี้ยวๆ ผู้ขัดข้องขาดเขี้ยว อยู่ในป่าในเขาเหมือนๆ กัน ไม่ได้มีความสมบูรณ์มากหรือบรรลุดุธรรม มาสอนโลก ไม่มี

แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ทรงสลบสามหน กว่าจะได้ธรรมมาสอนโลก บรรดาสาวก ยกเป็นตัวอย่างก็เช่น พระโสณะประกอบความเพียรเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก นี่ละ สรรณะของพวกเรา ไม่ใช่อย่างที่เขาสอนไว้แต่ก่อนเราเป็นเด็ก เราพอจำได้ว่า ไม่ใช่ อย่างว่า อหิวาต์กำเริบ ให้ล้างมือก่อนเปิบด้วยน้ำประปา ใส่นี้มันเปิบเลยไม่ได้ เกี่ยวกับอะไรก็ตาม ขอให้มาเถอะ มันไม่ได้ล้างมือ นะ เปิบเลย เขาเขียนไว้สอนนักเรียน เราเป็นนักเรียนก็เลยจำมาได้ อหิวาต์กำเริบ ให้ล้างมือก่อนเปิบ แต่ก่อนเขาไม่ค่อยใช้ ซ้อนกัน เปิบๆ เอาเลย ล้างมือก่อนเปิบด้วยน้ำประปา ผักดิบผักสดให้งดเสียดีกว่า หากใช้น้ำท่าจงด้มเสียก่อน อาหารหวานคาวเมื่อกินทุกคราว ให้เลือกแต่ร้อนๆ อาหาร ส่ำสอนจำไว้ใครสอนกินไม่ดีเอ๋ย เข้าใจไหม

นี่เราได้มาตั้งแต่เราเรียนหนังสือ อันไหนที่มันติดใจมันก็ติดมา นี่เป็นคติธรรม ได้ดี ให้ล้างมือก่อนเปิบนะ อย่าป๊วบป๊วบๆ ฟังเสียงซ้อนตีกันป๊วบป๊วบๆ เวลาจะกิน ข้าว รับประทานข้าว กินข้าวละอูก ภาษาดั้งเดิมของเราเป็นแก่นเป็นสาร ไร่รับทานๆ นี้ ประดับกิเลสให้เพราะพริ้งไปต่างหาก รับประทานนั้นรับทานนี้ กินเท่านั้นพอ ถ้า ภาษาอังกฤษเขาว่าอีทเธอร่า ถ้าภาษาญวน อันกิ๊ม เป็นยั้งนั้นละ

ให้พินิจพิจารณาพี่น้องทั้งหลาย ศาสนาเป็นเครื่องถ่วงเครื่องมนุษย์ให้ดี เฉพาะอย่างยิ่งพุทธศาสนาหาที่ต้อติไม่ได้ การพูดทั้งนี้เราไม่ได้เหยียบย่ำทำลายศาสนาใดอะไรถูกต้องเรายกมาเป็นคติตัวอย่าง อะไรที่ไม่เหมาะสมก็ผ่านไปเสีย ๆ ให้พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ พระในวัดนี้เราสงวนมากนะ ไม่ให้ลืมนื้อลืมตัวตลอดมา จะมีมากมีน้อยเท่าไรก็ให้พักภาวนาตามสบายๆ ไม่ให้ใครเข้าไปยุ่งเหยิงวุ่นวาย นั้นติดป้ายไว้ห้ามเข้าๆ คือไม่ให้เข้าไปบริเวณพระท่านบำเพ็ญเพียร ใครมาก็ให้มาอยู่แค่ศาลา ให้ออกๆ ภายในนี้เป็นบริเวณที่ท่านทำความพากเพียร

พระวัดนี้มาเกือบทั่วโลกประเทศนั้นประเทศนี้ แล้วเมืองไทยเราก็ทุกภาคเต็มอยู่ที่นี่ เพื่อมาศึกษาอบรมธรรมะเข้าสู่ใจ ให้ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่มีอะไรมาถ่วงกวนให้ลำบากและเสียเวลา เราช่วยสนับสนุนท่าน ให้ท่านทำความพากเพียรด้วยความสะดวกสบาย อะไรที่จะเป็นภัยต่อการประกอบความเพียร เราช่วยสกัดกั้นเอาไว้ เช่นห้ามเข้าๆ ไม่ให้เข้าไปข้างใน ไม่ว่าหญิงว่าชายใครก็ตาม หากจะเข้าก็เข้าเฉพาะบุคคลจำเป็นที่เกี่ยวกับพระท่านใช้เป็นเวลา ไม่ใช่เข้าเพ่นพ่านทีเดียวไม่ได้ เราระมัดระวังอย่างนั้นนะ

นี่ก็เรียกว่าอนุโลมที่สุดแล้วนะ มาอยู่วัดป่าบ้านตาดนี้ ทั้งพระทั้งเณร ประชาชนเราอนุโลมจนอกจะแตกแล้วนะ ไม่พูดเฉยๆ บางทีก็ข้างเอาเสียบ้าง ถ้ามั่นโมโหมากๆ ข้างเอาเสียบ้าง ตอนเย็นนั้นแหละ ตอนใต้ข้างๆ ใส่คน พอ ๔ โมงครึ่ง ๕ โมงแล้ว เราจะออกมาดูเหตุการณ์ต่างๆ เพราะได้เขียนไว้แล้วข้างหน้าวัด คือห้ามไม่ให้มาเพ่นพ่าน หลัง ๕ โมงแลงบอกชัดเจนมาก วัดนี้วัดแสวงหาอรรถาธรรม ไม่ได้แสวงหาความเพลิดเพลินอันเป็นพินเป็นไฟเผาหัวใจสัตว์โลก ท่านแสวงหาธรรมคือน้ำสำหรับดับไฟภายในใจ ไฟราคะโทสะโมหะ เราเปิดโอกาสให้ท่านทำทุกเวลา

เราส่งเสริมตลอดนะพระมากพระน้อยก็ดี ทุกอย่างพระมาศึกษาให้เป็นเหมือนอวัยวะเดียวกัน ไม่ให้มีเยื่อหึงจงหองว่าตัวมาจากสกุลนั้นมาจากสกุลนี้ ตัวมั่งมีศรีสุขตัวเรียนสูงชันนั้นชันนี้ ไม่ให้เอามาอวดธรรม ธรรมเหนือนี้หมด เราต้องเอาธรรมมาเป็นสรณะ ยอมรับซึ่งกันและกันมนุษย์อยู่ด้วยกัน อย่าคับแคบตีบตันเห็นแก่ตัว ความคับแคบตีบตันเห็นแก่ตัว เพื่อเอาแพ้อาชนะ คนนี้คือคนนักแพ้ ไปที่ไหนแพ้อะไรๆ ต่อไปไม่มีเพื่อนฝูง ไปที่ไหนยกโทษคนนั้นยกโทษคนนี้ โทษอยู่ในหัวใจของตัวเองไม่ดูนี่ละที่เสียมาก

ผู้มาปฏิบัติธรรมไม่ดูหัวใจซึ่งเป็นสถานที่ก่อเหตุอันใหญ่หลวงทั้งดีทั้งชั่ว จึงไม่ค่อยได้รับประโยชน์ ผู้มาปฏิบัติธรรมต้องดูกิจการความเคลื่อนไหวของใจที่มันแสดงออกไป ส่วนมากนิสัยของกิเลส มองคนอื่นจะไม่มองในแง่ดี มันจะปีบเข้าไปมองในแง่

ร้าย หาจับโทษคนนั้นหาจับโทษคนนี้ ตัวเป็นโทษอยู่ในหัวใจไม่ดูตัวนี้ มันก็สนุกแสดง ลวดลาย อยู่ด้วยกันก็ทะเลาะเบาะแว้ง เพราะความดูถูกเหยียดหยามเย่อหยิ่งจองหอง ต่อผู้อื่นนั้นแหละ เย่อหยิ่งตัวเองก็เป็นการเหยียบทำลายตนเอง ผู้ใดที่ว่าตัวเด่นกว่าเขาคอนั้นละที่ว่าด้อยกว่าเขาที่สุด การปฏิบัติธรรมเป็นอย่างนั้น ให้เก็บความรู้สึกให้ดี อย่าด่วนพูดปะปะๆ ออกมาแล้วก็ไปกระทบหูคนอื่น แล้วเกิดเรื่องเกิดราวขึ้นมา เลยกลายเป็นสถานที่สังฆกิเลสขึ้นทั้งทางในวัด ขึ้นทั้งภายในใจตัวเองผู้มาปฏิบัติธรรม จึงใช้ไม่ได้ ขอให้พากันพิจารณา

ดูกันให้ดูด้วยความให้อภัย ถ้าควรเตือนก็เตือน ไม่ควรเตือนจะพักไว้ก่อนตามเวลาอันควรแล้วค่อยเตือนกันก็ได้ ผู้รับคำเตือนก็ ท่านแสดงไว้ว่าผู้รับคำเตือนเหมือนผู้ได้กองสมบัติ ผู้เตือนเหมือนผู้มอบกองสมบัติให้ นั้นละท่านแสดงไว้ในธรรม มีในตำรับตำรา เพราะฉะนั้นการตักเตือนกันเป็นสิ่งดีที่สุดแล้ว การขอบบุญขอบคุณขอโทษกันนี้เหมือนกัน เป็นเรื่องที่ใหญ่หลวงมาก เป็นไฟเผาหัวใจมาจะฟาดให้มันยำเหมือนลาบนี้ พอเห็นยกมือไหว้ยอมรับ จิตลดูบเลยทันที ฆ่าไม่ลง นั้นเห็นไหม นี่ละน้ำดับไฟยอมรับ

การยกมือไหว้กันไม่ได้เสียหายอะไร เป็นการลงกัน การยอมรับกัน ก็เท่ากับการอยู่ด้วยกันได้เสมอกันไปหมด อย่าหาดูถูกเหยียดหยามกันนะ เก็บความรู้สึกดีนั้นแหละ เหมาะ อย่าไปด่วนว่าคนนั้นไม่ดีคนนี้ไม่ดี ก่อนอื่นให้ดูตัวใจเจ้าของ ที่เรามาอบรมใจของเราว่าใจเราเป็นยังไง ใจกระเพื่อมออกไปตรงไหนๆ มันกระเพื่อมออกทางดีหรือทางชั่ว ให้ดูตัวใจ มหาโจรมหาฆาตกรอยู่ที่ใจ ถ้าดูคนอื่นเหมือนไฟได้เชื้อ ลูกกลมตลอดนะ ถ้าดูหัวใจตนเองเหมือนน้ำดับไฟจะสงบลงเรื่องราวต่างๆ ให้พากันจำเอานะ เอละจะให้พร

อ้าว สឹมแล้ววันนี้พระมาฉันเท่าไร (๓๒ ครั้งผม) ถามแล้วบางที่พอทราบปั๊บแล้วหายเงิบๆ ความจำไม่เป็นท่านะ เช่นอย่างเมื่อวานไปที่นั่นที่นี้ วันนี้จะระลึกไม่ออก เป็นอย่างนั้นละหดเข้ามา ตอนเข้ามาถึงตอนเย็นระลึกไม่ออก ต้องได้ตรงเรื่องนะ ความจำ บางที่เราเดินจงกรมอยู่นี่นะ คือเวลานั้นไม่มีกิริยาออกว่าที่นั่นที่นี้ ที่สูงที่ต่ำ มันรู้อยู่เฉยๆ ต้องหยุดเสียก่อน เดินจงกรมไปคือจิตมันไม่ออก กิริย่านั้นเป็นนั่น นี่เป็นนี่ ไม่ออก เช่นที่สูงที่ต่ำ ที่ดำขาวอะไรนี้มันไม่ออก ต้องหยุดเสียก่อน พอมันยับเยิบออกมาแล้วกำหนดรู้แล้วก็ค่อยเดิน ถ้ามันรู้เฉยๆ นี้ก้าวไปตกตมเลย เป็นอย่างนั้นละ

คือสัญญาไม่ทำงาน เป็นชัดเจนเตี้ยวันนี้เรา บางที่มันไม่ทำงานเลย เฉย นิ่ง จิตรู้อยู่ กิริยาอาการสูงต่ำดำขาวไม่มีไม่ออก อย่างนั้นก้าวไปไม่ได้นะ พลาด เช่นเราก้าวไป

นี้ มันมีพักอยู่พักหนึ่ง จิตมันนิ่งอยู่นี้टकเลย เราเคยตกจนพระวังมากกลางคืน ดึกๆ ออกมาเดินจงกรม ก้าวมาก็ลงอีกพักหนึ่ง เสียงโครมเลย พระต้องวิ่งเข้ามาหาเรา เป็นอะไร โห้ย ผมตกพักนี้ ผมนึกว่ามันเป็นอันเดียวกัน ที่ไหนได้มันเป็นพักหนึ่ง นั่นละจิตไม่ออก

หลังจ้งหัน

(รอมว.คลัง เขาออกข่าวว่าขอถอนร่างพรบ.เงินตรา ที่กราบเรียนเมื่อวานนี้ ว่าจะเอาไปแก้ไขใหม่ เขาอ้างว่าลูกศิษย์หลวงตาคัดค้านครับผม) หลวงตาแต่งลูกศิษย์ไปสี่ห้าองค์ ติดตามไปคอยฟัง ก็เราช่วยชาติแทบเป็นแทบตาย มันเอาไปอีลุ่มๆ แฉกๆ เราติดตามคัดค้านนะ นี่เขาว่าถอนร่างแล้ว ก็เพราะเราให้พระสี่ห้าองค์ติดตามไป (หลวงตาแน่นอนเลย) แนชีกี่เอาธรรมออกใช้ เพราะฉะนั้นใครจึงคัดค้านยาก นี่ก็เราแหละเข้าไปคัดค้านตรงนั้น เขาจะถอนเงินออกไปอีลุ่มๆ แฉกๆ หลวงตาเราเอาเข้าไปให้เป็นกอบเป็นกำ เป็นหลักเกณฑ์ของชาติไทยเรา เรามุ่งมั่นอย่างนั้น

หากมีความจำเป็นอะไรก็ให้ออกจ่ายด้วยความเป็นธรรม นี่จะเอาไปเหมือนว่าเล่นการพนัน เรียกว่าเสี่ยงได้เสี่ยงเสีย เราไม่เห็นด้วยเลยการพนัน เงินนี้ไม่ใช่เงินการพนัน เขาบริจาคนำมาใช้บริจาคเพื่อการพนัน เรารับไว้ก็ไม่เพื่อการพนัน ไปทำอย่างนั้นผิด แนะ ให้พระสอดเข้าไปดูเหมือนห้าองค์ เราจัดให้ไป พร้อมทั้งความคัดค้านของเราด้วย ตกลงก็เลยได้ช่วยบ้านเมืองเป็นเรื่องปรกติ เราก็ต้องเข้าไปคลุกเคล้าจนได้ ไปชะล้างละซี

เราก็มิเคยคิดว่าเราจะได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับกรบ้านการเมืองเรื่องสกปรก ก็เข้าไปจนได้นั้นแหละ นี่เราก็มิได้แนนอนนักเรื่องทองคำเข้าไปเป็นหมื่นกว่ากิโล มันจะออกแบบไหนอีก เราเอาเข้าไปนี้เพื่อให้เป็นหัวใจของชาติ มิได้ให้เอาไปอีลุ่มๆ แฉกๆ อย่างนั้น เพราะฉะนั้นถึงได้ตามคัดค้านกันกับเราอยู่เสมอ มิหนำซ้ำเมื่อสองวันมานี้ก็จัดพระไปสี่ห้าองค์ เข้าไปสอดแทรกอยู่ในนั้น ฟัง เอาอย่างนั้นนะ เวลาตีตื้นนะ อ้าว ตีเพื่อรักษาชาติของเรา เข้าใจไหม อันนี้มันจะทำลาย เอาจริงเอาจังเรา นี่ก็แทรกเข้าไป ได้เหตุผลกลไกอะไรนำเข้ามาหาเรา เราจะพิจารณา เอาอีก เป็นอย่างนั้นนะ

ต้นวิฑูเสียดธรรมเพื่อประชาชน ต้นวิฑูณะ ดีแล้วพอใจๆ ช่วยกันอย่างนี้ละไม่จ้งชาติเราจมได้ มันต้องได้ช่วยๆ เรายังไม่ลืม ๘ ปี ๒๕๔๐ เหมอมันจะจม นายรัฐมนตรีก็พิลึกนะในระยะนั้น ตอนนั้นเรายังมิได้เข้า คนขับรถมันจะตาย เขาขับรถไปตามถนนหนทางเพื่อประโยชน์ของเขานั้นแหละ ทางสายไหนๆ คนขับรถเขาก็ขับดีของเขาเต็มที ตำรวจมันก็ไปขึ้นอยู่บนต้นไม้ พอเห็นรถผ่านไป ๑.แข่งในที่ไม่ควรแข่ง หรือ ๒.แข่งในทางโค้ง ๓.ขับเร็วเกินไป มันแอบเอากฎหมายนี้มาหากิน พอไปเราเห็นนี่ นั่น

เห็นไหม รีบขึ้นต้นไม้ ไปตามสายทางกรุงเทพเห็นอยู่เรื่อย แต่ก่อนเราไม่ได้เกี่ยวข้องกับนี้ ถ้าได้เกี่ยวข้องอย่างทุกวันนี้มาหัวแตกเลย

อ้าว เอาจริง ๆ นะเรา ไปเบียดเบียนทำลายประชาชนเขาทำไม เขาขับรถเขาแต่ละคน ๆ เขารับผิดชอบเขามาเต็มเหนี่ยว ๆ แม้พวกที่คอยจับเขาขับรถสู้เขาก็ไม่ได้เข้าใจไหม เราได้เห็นน้ำมันอยู่บนต้นไม้ กลุ่มของน้ำมันอยู่นั้น พอเห็นทางนี้ปั๊บน้ำมันวิทยุถึงกันแล้วคอยจับ เขาเรียกจับกินปี กินเรื่อย ๆ จับเราก็จับว่าขับเร็วเกินไป แต่เราก็ไม่เร็วนะมันรถสองแถวจะเร็วอะไร ก็เขาหากินนี้ เราไม่สึมนะเราถูกปรับหลายแห่ง เพราะขับเร็วเกินไป

แล้วแข่งในทางโค้ง อันหนึ่งนะ ไปที่อำเภอพลแห่งหนึ่ง เราจำได้ เราจะถูกจับเราก็บอกคนขับเขาจะเอาเท่าไรจ่ายให้เขาเลย ก็เรามาบริจาคมากยิ่งกว่าเขาปรับ เราว่าจั้น ก็เราเป็นนักบริจาคใช้ไหม เขาจะปรับเท่าไรให้เขาไปเลย ๆ เราบริจาคตามปกติตามอรรถาศัยของเรามันมากกว่านี้ เอาให้ไปเลย เราทำเป็นหูหนวกตาบอดเฉย เป็นบ่อย เตี้ยวันนี้ไม่มี ทุกวันนี้ไม่มีที่ขึ้นต้นไม้คอยดักจับพวกขับรถขับรา จับไปปรับ ๆ ทุกวันนี้ไม่มี

ดูซิใช้คนเหล่านี้พอเขาถวายนี้ปั๊ปราก็เข้าบุญชีวิต แล้วก็ถอนออกมาจ่ายเพื่อโลก ๆ วัดนี้ดูไม่มีนะ นอกจากจ่ายส่วนรวมของวัดเช่นสร้างนั่นสร้างนี่ของวัดนี้ เอาออกมาจ่ายได้ แต่สำหรับเราที่จะซื้อไม่ปรากฏ มีเท่าไรออกหมดเลย ช่วยโลก บรรดาศรัทธาลูกหลานทั้งหลายก็เป็นใจเดียวกัน ต่างคนต่างหนุนเต็มที่ เพราะฉะนั้นเมืองไทยเราเวลานี้จึงค่อยฟื้นฟูขึ้นเยอะ ทองคำก็ได้ตั้ง ๑๑.๕๘๐ กิโลแล้วมั่ง ฟิงซิทองคำของเล่นเมื่อไร

เพราะฉะนั้นเราจึงต้องติดตามเรื่อย เอาเข้าไปแล้ว ที่ไหนเห็นว่ามีมันแสงหูแล้วเราก็ส่งพระเข้าไปตาม หรือให้ลูกศิษย์ติดตามเข้าไปในกระทรวง เอาอยู่เรื่อยนะเราเพราะรักษาสम्บัติใหญ่ เราทำอย่างนั้นเพื่อรักษาสम्บัติใหญ่ของคนทั้งชาติ อันนี้มันแหวกเอาไปกิน ๆ เราไม่ได้ไว้ใจมหาโจร เพราะฉะนั้นจึงต้องแทรกเข้าไป ๆ ว่าอะไรเราไม่สนใจเพราะความเป็นธรรมเต็มหัวใจเราแล้ว เราช่วยด้วยความเป็นธรรม ด้วยความเมตตาส่วน ๆ เราไม่เอา บาทหนึ่งเราไม่แตะ เพื่อชาติไทยของเราทั้งนั้น

นี่ก็รู้สึกว่าจะเด่นอยู่ในการช่วยชาติคราวนี้ เด่นมาก เช่นทองคำก็ได้ตั้ง ๑๑,๕๘๕ กิโลนี้เข้า ๆ ไม่ให้ใครมาแตะนะเข้าแล้วส่วนไหนที่เป็นของเรา เพราะฉะนั้นทางนั้นจะประชุมกันเรื่องอะไร ๆ คนของเราจะต้องสอดเข้าไปทราบแล้วนำออกมา ทางนี้ก็จ้อเข้าไปเลย เอาอย่างนั้นแหละไม่จู้ไม่ไต่ โห เราเมตตาสงสารเราช่วยโลก เราไม่ได้ช่วยด้วย

อะไรนะ ชื่อเสียงเรียงนามอะไรเราไม่สนใจ ใครจะตั้งอะไรให้เราเราไม่สนใจ ไม่มีอะไร เลิศยิ่งกว่าธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันครอบโลกธาตุ สว่างจ้า อันนี้อะไรจะมาแตะไม่ได้

คำสรรเสริญเยินยอก็อยู่ต่ำๆ สรรเสริญเยินยอบีบตกผล็อยๆ นินทาก็ตกผล็อย สรรเสริญก็ตกผล็อยเพราะอันนั้นสูงกว่าเหนือกว่า เราจึงไม่สนใจ มันเป็นเองอยู่ในจิต ใครจะมาชมเชยสรรเสริญเท่าไรก็ไม่มีความหมาย ความหมายเต็มตัวอยู่ที่หัวใจเราแล้ว แน่ะ เพราะฉะนั้นการชมเชยสรรเสริญเราก็ไม่ทำหิ เพราะเป็นความชอบธรรมอยู่แล้ว แต่ก็บอกตามตรงว่า สรรเสริญอะไรก็ตามสู่ธรรมดวงนั้นไม่ได้ ธรรมธาตุ เข้าใจไหม ธรรมธาตุนี้สูงจริงๆ สูงครอบโลกธาตุ

ที่ว่านี่เอาเข้าบัญชี เข้าบัญชีปีบถอนออกมาๆ ช่วยโลก เราบอก เราจะไม่มีเงิน ติดตัวเรา เราจะจ่ายอะไรเรื่องอะไรที่จะเป็นประโยชน์แก่โลกเราเอาออกมาทั้งนั้น ไม่เคยคำนึงว่า ยังเหลืออยู่มากอยู่น้อย ส่งออกมาเรื่อยๆ ถอนออกมาเรื่อยๆ จ่ายๆ อย่างนี้ ละ นี่ละความเมตตาทำนุทั้งหลายดูเสีย เปิดออกมาด้วยตัวนี้ละตัวจริง แสดงเต็มหัวใจ แล้วความเมตตา ไม่มีอย่างอื่นใดเลย มีแต่ความเมตตาสงสารโลก พอตื่นนอนปีบจิต มันจะวิ่ง ตรงไหนบกพร่องตรงไหนจำเป็นควรจะสงเคราะห์อะไร ระยะเวลาสั้นระยะยาว ขนาดไหนมีโปรแกรมเขียนเอาไว้

เช่นโรงพยาบาล วันนั้นไปโรงนั้นๆ จดไว้ๆ ห่างกันราวประมาณสักหนึ่งเดือนไป โรงหนึ่งๆ เพราะมันมากต่อมาก ไป ๕ วันนี่โรงพยาบาล จันท์ อังคาร พุธ พฤหัส ศุกร์ ๕ วันโรงพยาบาล ทุกโรงๆ แต่ละโรงๆ ให้โรงละ ๒ หมื่นๆ เป็นประจำเหมือนกันหมด เลย อย่างนี้ละทั่วโลก ที่อยู่ในโกดังก็เต็ม เอามาไว้ให้เต็มเอี้ยด เอ้า โรงไหนมาๆ ให้ ไปๆ เวลาจะออกไปเติมน้ำมันให้ สุดท้ายเราเลยมีปั้มน้ำมันขึ้นมา โอ้ย เขาเอาน้ำมันมา ถึงละ ๒๐๐ ลิตรเต็มรถๆ เข้ามาไว้ที่นั่น ดีไม่ตีมันจะเป็นตังปั้มน้ำมันขึ้นมาเพื่อช่วยโลก อะไรก็ตามในวัดนี้จะออกหมดเลย ไม่ให้มีตกค้างอยู่

เราก็เคยพูดแล้ว ตอนเราจะตาย นั้นเราเขียนพินัยกรรมไว้แล้วนะ เวลาเราจะตายให้ตั้งคณะกรรมการขึ้น เขามาบริจาคทานมาน้อยห้ามไม่ให้เอาไปสร้างหรุๆ หราๆ ประดับศพคนเฒ่าเฒ่าอยู่ในหีบ เข้าใจไหม เราตายเฒ่าเฒ่าอยู่ในหีบ เขาสร้างนั้น สร้างนี้ยุ่ง อย่างมาทำนะเราบอก เงินทั้งหลายที่เขานำมาบริจาคนี้ให้กรรมการเก็บรักษา ไว้หมด พอเสร็จเรียบร้อยแล้วหรอ ยกเงินนี้ซื้อทองคำแล้วเข้าสู่คลังหลวงหมด เราจะเผาด้วยไฟเท่านั้นพอ แล้วตัดฝังเลย ตัดแบบว่าไม่ต้องกลับมาเกิดอีก เราแนในหัวใจ เรามาได้ ๕๗ ปี ฟังซินะ อย่างนี้เป็นบุญเป็นโม้ไหม

เขาหาอะไรๆ ได้เท่าไรเขาก็พูดสู้กันฟังได้ เราหาของดิบของดีแทบเป็นแทบตาย บางที่จะสลบสลักก็มี แล้วได้ของดิบของดีมามากน้อยมาแล้วให้พี่น้องฟัง ซึ่งต้องการของ

ตีด้วยกันทั้งนั้นแล้วผิดไปไหนละ ไม่ได้ผิดใช้ไหมละ การพูดนี้ก็พูดเป็นธรรม ได้มากได้น้อยก็บอกได้มากน้อย นี้ได้เต็มหัวใจก็บอกเต็มหัวใจเต็มแล้ว ๕๗ ปีนี้ ตั้งแต่ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันมาได้ ๕๗ ปี หลังวัดดอยธรรมเจดีย์เราบอกแล้ว วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ บอกชัดเจน หลังวัดดอยธรรมเจดีย์ เวลา ๕ ทุ่ม นี่ละฟ้าดินถล่มกิเลสขาดสะบั้นลงไปนั้น ไม่เคยมีกิเลสตัวใดมากวนใจเลย มีแต่ความบริสุทธิ์

แต่เรื่องสังขารร่างกายมันอยู่ในท่ามกลางแห่งโลกธรรม เป็นสนามแห่งโลกธรรม ใครดำเนินดีชมนิดทั้งนั้น กิริยาที่แสดงออก พอใจเขาก็ชมเชย ไม่พอใจเขาก็ตำหนิตำหนิติ อันนี้เป็นโลกธรรมเราไม่ว่าอันนี้ ส่วนอันนั้นยังงั้นไม่มีใครเอื้อมถึงละ พันวิสัยของสมมุติ เรียกว่าพันวิสัยของสมมุติโดยประการทั้งปวง เราก็ทำ นี่ก็เต็มแล้ว เต็มเม็ดเต็มหน่วย หาที่สงสัยไม่ได้แล้ว บอกชัดๆ เลยกว่า ตายนี้เราจะไม่กลับมาเกิดอีกก็บอกแล้ว มันรู้ไปจาก สนฺทสิฏฺฐิโก ใครประกาศไว้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นที่แรกพระองค์แรก สนฺทสิฏฺฐิโก สูดยอดคือเป็นพระพุทธเจ้าบั้งขึ้นมา นี่ สนฺทสิฏฺฐิโก พระองค์แรกต่อจากนั้นก็สาวกทั้งหลายปฏิบัติตัวเอง สนฺทสิฏฺฐิโก ๆ เป็น สรณํ คัจฉามิ ของพวกเรา

นี่ละท่านผู้ปฏิบัติจริงตามธรรม เพราะธรรมเป็นสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วๆ ทุกอย่าง สอนยังงั้นปฏิบัติตามนั้นได้ตามนั้นแหละ นี่เราก็ทำเต็มเม็ดเต็มหน่วยเวลาเราทำความพากเพียรก็เป็นตามนิสัยดังที่ท่านทั้งหลายเห็นละ แต่นิสัยตอนนั้นมันยังหนุ่มน้อยนะ สังขารร่างกายมันอานวย ขาดสะบั้นไปหมด เรื่องที่อ่อนแอท้อแท้รู้สึกว่ามีในกิริยาและใจดวงนี้ มันหากเป็นของมันเอง นี่ฝึกหัดการนอน เราไม่เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง

การนอนตั้งแต่วันก้าวเข้าเป็นนาค ไปเป็นนาค แม่มานั่งใกล้ๆ แม่จะบอกว่าจะงั้น กำลังเตรียมของ ท่านพระครู แต่ก่อนวัดอยู่ที่สถานีวิฑูรย์เดี๋ยวนี้ พระมาพักอยู่เรื่อยร้างไปเรื่อยพระมาเรื่อย พอท่านพระครูท่านมาทำบุญ เขานิมนต์มาทำบุญที่นั่น แล้วท่านจะกลับ เราก็จะไปพร้อมกันในบ่ายวันนั้นละ พอเราเตรียมของ ก็ไม่มีอะไร พอก็ไปวัดเข้ามา ท่านเตรียมของจะออกแล้วบอก ก็คงเตือนเราละ เราก็เตรียมอยู่แล้วไม่มีอะไร แล้วแม่มานั่งบิ๊บ นี่แม่จะบอก เราไม่ลืมนะ แต่เราไม่ค่อยพูดละ ฟังเหล่านี้เก็บลึกๆ คำแม่สอนแม่ว่าอะไรเราไม่ลืม

แม่จะบอกว่าจะงั้น ทุกสิ่งทุกอย่างบอกตรงๆ เลยนะ ลูกคนนี่แม่ไม่ได้มีที่ต่องติ ไม้ว่าหน้าที่การงานอะไรๆ แม่ยอมรับหมดเลย แต่สำคัญนะลูก เอาตรงนี้นะ เวลานอนนี้เหมือนตายนะลูก นอนนี้เหมือนตาย ถ้าไม่ปลุกแล้วมันไม่ลุกแหละ เราก็จำเอาไว้เฉยคือนิสัยของเราเวลาจะไปไหนแต่เช้าจะบอกแม่ แม่ปลุกหน่อยนะวันพรุ่งนี้จะไปนั่นแต่เช้า พอแม่รับทราบแล้วที่นั่นนอนเอาตายว่าเลย คือถึงเวลาแม่มาก็มาปลุกเอง ความหมาย

ว่างั้น ทีนี้แม่เลยจับนิสัยได้ว่านอนเหมือนตาย ความจริงเราตายใจอย่างนั้นต่างหาก พอแม่รับทราบแล้วก็นอน เอาตายว่าเลย

ผิดกันกับพี่ชาย พี่ชายก็สั่งแม่ไว้เหมือนกัน เวลาตอนเช้าจะไปไหนแต่เช้าให้แม่ปลุก บางทีแม่ยังไม่ปลุกเขาลุกไปแล้ว แต่ไอ้ฉันมันตายทุกครั้ง ไม่เคยลุกโดยลำพังเลย ต้องได้ปลุกทุกทีๆ ก็มันตายใจเข้าใจไหม แต่เราก็ไม่พูด เฉย ทีนี้ออกไปนี่แม่จะไม่ได้ตามปลุกนะลูกนะ ว่างั้น ออกไปบวชคราวนี้แล้วแม่จะไม่ได้ตามปลุกนะ อย่าขायแม่นะ พวกพระเณรท่านไปบิณฑบาตในบ้านในเมืองกลับเข้ามา ไปปลุกท่านบวมาฉันจ้งหันยังนอนไม่ตื่น อย่าให้แม่ได้ยินเลยนะลูก แม่จะเอาหัวมุดดินตาย เราก็กังเฉย มันฝังลึกนะ ไม่พูดแต่ฟังเฉย

พอไปแล้วก็สอนตัวเอง เอาละนะ นั่นเห็นไหม เอาละนะแม่สั่งทุกอย่างแล้ว ให้ปฏิบัติตัวให้เป็นตัวของตัวโดยสมบูรณ์ อย่าได้ฟังใครเลยนะ เอานะ ตั้งแต่บัดนั้นเวลานอนดีดีผิงๆ ตั้งแต่วันเข้าภาค ได้ ๑๘ พรรษา จนชิน คือนอนนี้เวลาตื่นนี้ สมมุติว่ามีเพื่อนฝูงนอนอยู่ด้วยกันข้างๆ จะตื่นด้วยกัน คือการนอนตื่นของเรานี้มันตื่นแรงนะ ผิงเลยทันที นี่คือฝึก ฝึกเป็นอย่างนั้น ตั้งแต่วันไปเข้าภาค ได้ ๑๘ ปี ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยหมดแล้วภายในใจ ทีนี้ก็มาปรับปรุงตัวใหม่ ว่าการนอนเช่นนั้นตื่นเช่นนั้นก็ถูกต้องแล้วในการฝึกฝนอบรมตนเพื่อเป็นคนดี

อันนี้ทุกสิ่งทุกอย่างก็เห็นว่าพอเป็นพอไปแล้ว ให้ปรับปรุงการนอนเสียใหม่ ถ้าหากว่าตื่นขึ้นมาให้รู้ทิศรู้ทางแล้วค่อยลุก รู้ทิศทางทิศใต้ ทิศเหนือรู้แล้วค่อยลุก เป็นสุภาพความดีงามว่างั้นสอนเจ้าของ คือตอนที่มันดีดีผิงๆ ก็เพื่อรบข้าศึกไม่นอนใจก็ยอมให้ แต่ตอนนี้ข้าศึกอันนั้นก็ขาดสะบั้นลงไปแล้ว ถ้าว่ากิเลสก็ขาดไปแล้วตั้งแต่พรรษา ๑๖ ไปถึงพรรษา ๑๘ ฝึกใหม่ ฝึกการนอน โอ๊ย นานนะ นี่ละเราถ้าลงได้ฝึกให้มันชินต่อนิสัยแล้วแกยอกอยู่นะ เช่นอย่างเราตื่นนอน พอตื่นดีดีผิงเลยนะ ถ้าเพื่อนฝูงนอนอยู่ด้วยกันจะต้องตื่น เพราะนิสัยเราเป็นอย่างนั้น

เราฝึกของเรา ถึงพรรษา ๑๘ ทีนี้แก้ไขใหม่ พอรู้สึกดีดีผิงๆ แก่ตั้งนานนะ แก่ตั้งนานกว่าจะมาเรียบร้อย ทีนี้พอเรียบร้อยเรียบร้อยไปเลย ตื่นแล้วมันก็ไม่ยอมตื่น ลูกมันก็ไม่ยอมลุกเดี๋ยวนี้เป็น มันฝึกได้แล้ว ตอนพรรษา ๑๘ ฝึกเจ้าของฝึกใหม่ คือมันเหมือนแม่เนื้อตั้นนายพรานนะ ขนาดนั้น นั่นละการฝึกเจ้าของฝึกอย่างนั้นมาตลอด เราจึงหาที่ต้องติไม่ได้ในการฝึกเรา ไม่ว่าทางด้านจิตตภาวนา ข้อวัตรปฏิบัติกับเพื่อนกับฝูง จะให้มาตำหนิเราว่าขี้เกียจขี้คร้านไม่มี มีแต่ออกหน้าตลอดๆ

พรรษา ๑๘ ฝึกหัดนอนใหม่ นานนะกว่าจะได้ ได้ก็ได้แบบได้เรียบเลยนะ ตื่นแล้วมันก็ไม่อยากลุก พลิกทางนี้แล้วพลิกทางนี้ นี่ฝึกได้แล้วเข้าใจไหม แต่ก่อนผิงเลย

นะ ผิงๆ เลย นี่ละการฝึกตัวเองฝึกอย่างนั้นละ จึงไม่ได้มีทางต้องติเจ้าของในการฝึกฝน
 อบรม ทางเรียนหนังสือ..มาด้วยกันไม่พูด แต่การออกปฏิบัตินี้ยิ่งเร่งเอาจริงเอาจังมาก
 ที่เดียว พรรษา ๑๘ พลิกใหม่การหลับนอน ให้รู้สึกตัวก่อนให้เรียบร้อยแล้วค่อยลุกๆ
 นี่ก็ฝึกนานกว่าจะเป็นอย่างนั้น พอรู้สึกมันติดก่อนแล้ว ผิงๆ ก่อนแล้ว ๑๘ พรรษาฝึก
 ใหม่ เรียบร้อย ฝึกได้เรียบ จนกระทั่งทุกวันนี้ไม่มีฝัน ไม่มีกำเริบฝึกได้เรียบร้อย ตื่น
 แล้วนี่พลิกทางนี้เดี่ยวพลิกนี้ เดี่ยวนี้ละ มันฝึกได้แล้ว พรรษา ๑๘ ฝึก แต่ก่อนมันพลิก
 ไม่เหมือนคนธรรมดาละ หหมดแล้วนะที่นี้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ